

Den følgende Paragraph omhandler andre Udgifter i Anledning af Rigsretssagen, der skulde finde deres Afgjørelse efter Dommen, men Godtgjørelsen skal bestemmes ved Dommen, ved den Dom, med Hensyn til hvilken Finantsudvalgets ærede Ordfører, den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (H. Hage), dengang Rigsretssactionen forhandlede her i Thinget, udtrykte sig saaledes: „Der er ingen Bærelsvirkning imellem Folkethinget og Rigsretten, Rigsretten kan ikke sende det Sagen tilbage til ny Bearbejdelse“. Imidlertid forekommer det mig dog, at det vilde blive et Slags ny Bearbejdelse, naar man, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) igaar udtrykte sig, vil, at der nu først ved denne Forhandling skal føies Slutningen til den hele Sag.

Hvad der saaledes synes klart at fremgaa af Lovens Ord, bestyrkes ogsaa med Hensyn til Sagens Natur og til Erfaringen, forsaavidt en saadan kan have i slige Sager. Det bestyrkes ved Hensyn til Sagens Natur; thi uagtet man her har gjort de konstigste Forsøg derpaa, er det dog ikke lykkedes at faae denne Sag omstabt fra en offentlig til en privat Sag. Det bestyrkes ogsaa, naar man ikke forsmaaer andetseds fra at hente nogen constitutionel Erfaring. Jeg har i denne Henseende til ladt mig at minde om Norge. En æret Rigsdagsmand, der sidder tæt ved mig, nemlig den af de kjøbenhavnske Rigsdagsmand (A. Hage), der igaar fortalte Thinget, at de franske Ministre efter Juli-Revolutionen vare blevne dømte til at miste deres Hoveder, har villet tillægge mig Lærdom, fordi jeg med noget større Nøiagtighed havde troet at burde anføre nogle saa ubestridelige Facta, hentede fra Norge; jeg veed ei, om den ærede Rigsdagsmand, der pleier at oplyse Forhandlingerne i denne Sal med de mange lærde Reminiscenser fra England, ikke snarere maatte efter den engelske Terminologie, som han altid ynder faa meget, nævne det høiærværdige Medlem, der sidder foran ham, som det lærde, thi det var dette ærede Medlem, der først her henviste til Norge; det var den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts

4de Valgfreds (Monrad), der sagde, at vi have dannet en Rigsret efter den Maade, hvorpaa Rigsretten er ordnet i Norge, og der veiledte os til, hvor der var Tale om rigsrætlige Forhold, at tage Hensyn til Norges Exempel. Det er vel sandt, at dengang den ærede Rigsdagsmand saaledes nævnte Norge, omtalte han det som et Naboeland, som et nærliggende Land, hvorimod det var blevet fjernt for ham, da jeg senere tillod mig at henvise dertil, men jeg antager ei, at den geographiske Beliggenhed af dette Land kan være bleven saaledes forandret i saa faa Dage, at det nu kun skulde egne sig til at omtales mellem Forskere og Granskere. Det staaer fast, at i Norge, som er det Land, hvis juridiske Forhold ligne vore meest, der har Odelstinget hidtil ikke andraget paa en Forhøielse af Salair til Actor i Rigsretssager; det staaer fast, at Finantsudvalget nu her i Landet vilde indføre et andet Forhold med Hensyn til Statens Forhold til Actor og Defensor end det, der har fundet Sted under saamange Rigsretssager i Norge; og jeg kan tilføie, at det maa staae fast, at man der hidtil ikke har sporet nogen saadan Vanskelighed ved at finde en Actor i Rigsretssager, som man nu med saa stort et Østertryk har troet at maatte bebude.

Jeg skal, da jeg saaledes ogsaa er kommen til at berøre dette Punkt, dog endnu tillade mig at dvæle et Øieblik ved denne Indvending, skjøndt den allerede blev berørt af den ærede første Taler. Man siger, at, dersom man nu ikke vil forhøie det Salair af 2000 Rd., som Rigsretten har tilstaaet, til 5000 Rigsdaler, saa vil man muligt i den kommende Tid, naar man igjen skal søge en Sagsfører til at føre sin Sag, ikke kunne finde en saadan. Men, hvis dette forholder sig saaledes, forekommer det mig naturligere og rigtigere at gaae den Vej, som allerede igaar blev antydet af den ærede Indenrigsminister, nemlig at fremkomme med et Lovforslag, der udtrykkeligen udtaler, at Sagsføreren skal staae i samme Forhold, naar Folkethinget udsteder Actionsordre, som ellers til Øvrigheden, med andre Ord, at man da hellere maa udtrykkeligt bestemme, at en Sagsfører skal være pligtig til at modtage slige